

»Pri poučevanju angleščine naj bo *učenec enakovreden sogovornik*, učitelj pa naj *upoštevata* tudi njegove posebnosti in sposobnosti ter dejavnosti *smiselno prilagaja* vsem tem raznolikostim. Dejavnosti pri pouku naj bodo čim bolj *raznoverstne* in naj dajejo vsem učencem možnost, da vanje *vključujejo svoje izkušnje in spoznanja* ter da *se učijo kritično sprejemati informacije*.

Učno okolje naj bo spodbudno, učni proces pa osredinjen na učenca, kar pomeni, da učitelj pri pouku uporablja *metodo pozitivne motivacije*, ki spodbuja učenčeve napore, in *se izogiba negativni kritiki*, ki *zavira komunikacijo* v razredu. *Kakovostna povratna informacija* učenca usmerja v izboljševanje njihovega dela in izdelkov.« (Učni načrt. Program osnovna šola. Angleščina, 2016: 39, poudarili avtorji)

Sledi odlomek iz učnega načrta za pouk angleščine v srednji šoli:

»Pri poučevanju tujih jezikov je zelo pomemben *odnos, ki ga učitelj vzpostavi z dijaki/dijakinjami*. Če je ta odnos odprt in učitelj dijaka/dijakinjo *upoštevata kot enakopravnega sogovornika*, potem sta učenje in usvajanje jezika mnogo učinkovitejši dejavnosti. Pomembna sta tudi *pozornost*, ki je namenjena *vlogi posameznega dijaka/dijakinje kot dejavnega udeleženca/-ke v procesu učenja*, in spodbujanje kar se da usklajene spoznavne, čustvene, vrednostne, socialne in telesne rasti dijakov/dijakinj. Pri tem se učitelji/učiteljice lahko oprejo na spoznanja pedagoške in psihološke stroke o pomenu različnih vrst inteligence in tipov dijakov (vizualnih, slušnih, bralnih, kinestetičnih itd.), in *različnosti učnih slogov*, saj so nekateri/e dijaki/dijakinje analitično usmerjeni/-e, drugi/-e pa razmišljajo in rešujejo probleme celoviteje.« (Učni načrt. Angleščina: gimnazija: splošna, klasična, strokovna gimnazija: obvezni ali izbirni predmet in matura, 2008: 34, podarili avtorji)

Iz obeh odlomkov, ki v ospredje postavljata podobna priporočila, lahko izluščimo sledeče retorične poudarke: potrebo po govorčevem širokem obvladovanju področja (tj. dobro poznavanje predmetnih učnih vsebin kakor tudi pedagoško-psihološko-didaktičnih znanj), ki govorniku omogoča ustrezno predhodno oceno (tj. načrtovanje) in prilagoditev govora specifikam poslušalcev (tj. optimalno izvedbo v dani situaciji), razumevanje etične razsežnosti govorništva, ki v ospredje postavlja pomembnost sodelovalnega